

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

ΙΣΤΑΣΑ πολλές φορές πρίν γράψω αύτή την έκπληκτική ιστορία. Μά όσο κι' άν φαίνεται περιεργή, σας όρκιζομαι ότι είνει δέληθην, γιατί άπλουστα είνει μιά μορφικά περιπτώσεις του φίλου Ντυβάλ, του Αχιλλέα Ντυβάλ, που ήταν λογιστής στην έταιρεις «Αρκτίδα». Διαβάστε την λοιπόν μέ προσοχή γιατί, ποιός ξέρει, άνθρωποι είμαστε, μπορεί νά τάχη καί σ' ένας καμμιά τέτοια διαθολική σύμπτωση.

Ο φίλος μου Ντυβάλ ήταν δι πολλά, δι πολλά άκριθης κι' δι πολλά συνένος, δι πολλά στην έταιρεια και φυσικά ήταν δι καλύτερος υπάλληλος. Μονάχα, θά σας τό πώ εμπιστευτικά: μιά φορά το μήνα δι φίλος μου Ντυβάλ άπαστούσε τη γυναίκα του.

Ναί, κι' άπαστούσε τη γυναίκα του με μιά λεπτόλογο άκριθεια, δημόσια σημασία, διχώς τάχα νά δίνηται καμμιά σημασία, έλεγε της γυναίκας του:

—Ξέρεις, Ορτάνε! «Ελαθεί ένα γράμμα από τον φίλο μου, τὸν Ντυμπουάδ. Μού έδωσε ραπτεδού σ' ένα καφενείο, στην πλατεία της Δημοκρατίας. Καταλαθαίνεις λοιπόν! Πρέπει νά πάω στήν ώρα μου!»

Κι' έπειτα, άλλαζε γρήγορα, γινόταν ώμωρφος, παρφουμαριζόταν κι' έτσι φρέσκος, έθυμος, μ' άναλαφρή καρδιά πήγανε νά χρητίζει τη φιλελάδα του, τὴν ζανειδιά Λουλούδη. «Έτρωγαν μαζί σ' ένα άπομέρο, μά καθώς πρέπει έστιατορίο, άδειαζαν μιά μποτιλία σαμπανία, περνούσαν το δρόμο μαζί και τά μεσάνυχτα άκριθώς, μή την ίκανον ποτού τον «διαπρασθέντος έγκληματος», δι πιστος ξαναφύρει στό σπίτι του.

Αυτή η ιστορία είχε άρχισει από τη μέρα που δι φίλος μου Ντυβάλ έκανε την άνονσιά νά τάχη σ' ένα γιατρό, για την καρδιά του.

—Γιατρέ, τού είπε, δεν ξέρα τι έχω... «Η καρδιά μου είνε θαρεία.

—Έκεινος τὸν άκροστηκε, τὸν χτύπησε από δῶ, τὸν χύτησε από κει, πήρε τὸ σφυρού του κι' υπέστρεψε τού είπε αὐστηρά:

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' έστις, χάνουν τὰ λεφτά τους στοὺς γιατρούς!.. Διασκεδάστε λιγάκι. . .

Νά διασκεδάστι! «Άλλο πού δεν ήθελε δι Αχιλλέας Ντυβάλ. Κι' από τότε πέντε άλοκληρος χρόνια, διασκεδάσει κάθε τέτοια Δευτέρα μὲ τὴν ξανθειά κι' δρεπτική Λουλούδη.

Η γυναίκα του, ή άγαθη Ορτάνε, πίστευε σ' αύτα τὰ «άθωα» ρωτεθού του. Πώς μπορούσε άλλωστε νά αμφιβάλλῃ; Μήπως διάνδρας της δέν της είχε έγηγενσι, διά θύλος δι Ντυμπουάδης της δέν ήταν ένας συμπολεμιστής του στό μέτωπο, διά καθόταν στὴν Ορλέανη, διέρχοταν κάθε μήνα στὸ Παρί σι γιά τὶς δουλειές του, διά ήταν κι' αύτός, πάνω όπο τὰ σαράντα, διά είχε ένα μαδρό γενάκι, διά ήταν λιγάκια κοιλαράς, διά ήταν χήρος, διά τρελλανόνταν γιά τὸ ψάρι μαγιονέξα κι' θυτύπεφερε κάποτε-κάποτε από τὸν ρευματισμὸν πού είχε στο δεξιό του πόδι; «Επειτα δέν λογαριάζει κανείς κι' ένα σωρὸς θλέες μικρολεπτομέρειες πού της είχε αποκαλύψει δι Ντυβάλ.

Μιά μέρα ώστος δι Ορτάνες ρώτησε τὸν άνδρα της:

—Μά δεν μού λές, Αχιλλέα, γιατί δέν τὸν φέρνεις καμμιά μέρα στό σπίτι μας;...

—Α! «Οχι! τῆς διπάντης λιγάκι ταραγμένος δι Ντυβάλ. Δέν τὸν ξέρεις έσου τὸν Ντυμπουάδ! Σού είναι μιά άλεπού! Κάνει κόρτε σ' ζλες της γυναίκες και δέν θά δισταζε νά κάνη καί σ' έσένα! Είνε διδιόρθωτος! Ξέρεις τώρα πόσοι είμαι ζηλιάρης, έγω! Μή θέλης λοιπόν νά μαλώσω μὲ τὸν φίλο μου..

Η Ορτάνε, πού είχε κολακευθή μπο τὰ λόγια τοῦ άνδρος της, δέν έπεινε. Κι' δρούει τὸν Ντυβάλ νά τὸ σκάπι κάθε μήνα μιά-Μόνον έιμινωποι τρελλοί, σάν κι' έσας, χάνουν τὰ λεφτά τους στοὺς γιατρούς! νων παλιό φίλο μου, τὸν Ντυ-

φορά άπό τὸ σπίτι.

«Ουσ τώρα γιά τὸν κ. Ντυμπουάδ, θά μαντέψετε έξεσαι οτι ήταν ένα ανύπαρκτο πρόσωπο! Ήταν ένα πλάσμα τῆς θερμῆς φωτασίας του Ντυβάλ. Σιγασιγά λοιπόν, μὲ καινούργιες κάτε τόσο άπειπομέρειες, δι Ντυμπουάδ ήταν μιά πραγματικότης γιά την άγαθή Όρτάνες, ενας καλος φίλος του άνωρος της. Κι' έτσι, χαρις ο' από τὸ φωταστικό πρόσωπο, οι Ντυβάλ ζύσσαν άγαπημένα.

Μά νά πού ήρθε μιά μέρα τὸ μοιράσιον: ήταν τὸ Θράδι πού δικοιράτησε Ντυβάλ θά πήγαινε νά διασκεδάση μὲ τὴ φιλελάδα του. «Α! Ιδόσι άπειπειτες τοῦ φωτανόυσαν ή ώρες στο γραφείο. Σ τίς 5 παρά 5 τέλος τώκασε από τὸ γραφείο και γύρισε στό σπίτι του. Μόλις ζώμας έκειλεώσας την πόρτα, θρέπηκε μπροστά στὴν Όρτάνες, πού φάνεται πώς περ μενε στὸ χώλ τὸ γυρισμό του.

—Ξέρεις! άφριχε λαχανιασμένος δι Ντυβάλ. «Ελαθαί ένα γράμμα μας.

Μά δέν μπρεσε νά συνεχίση γιατί ή Όρτάνες έφερε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα της.

—Σού! ψιθύρισε.

—Τὶ τρέχει; έκανε άνησυχος δι Ντυβάλ.

—Σού έπομάζω μιά πρώτης τάξεως έκπληξη! τοῦ άπαντησε χαμογελώντας ή γυναίκα του.

Καί τοῦ ψιθύρισε σ' αύτη:

—Τὸν ξέρω τώρα τὸν φίλο σου τὸν Ντυμπουάδ.. Τὸν είδα!.. Είνε δό! Σὲ περιμένει μιά άλοκληρη ώρα στὸ σαλόνι.

—Ο φίλος μου δι Ντυμπουάδ μὲ περιμένει.. στὸ σαλόνι; έκανε σαστούμενος δι Ντυβάλ, ποδή σπάσει ή χολή του.

—Μά ναι, ναι! Φωτάσιος! «Ο Ντυμπουάδ, ο κάλεσμας μας Ντυμπουάδ!.. Καί έρευς; Τὸν γάρισα άμεσως! Δέν μού είπες μάνι, καύμενε, δι τὸ παράστημα τῆς Λεγεώνως.

—Τὸ παράστημα τῆς Λεγεώνως;.. έκανε σαν χαμένος δι Ντυβάλ.

—Ελα, έλα τώρα και μήν κάνης πώς δέν έρεις! τοῦ φιθύρισε πάλι ή Όρτάνες. «Εμπρός, έμπα στὸ σαλόνι, γιατί σὲ περιμένει τόσην ώρα δι άνθρωπος!...

Καί τὸν έπορωμε μέσα στὸ σαλόνι. «Ο Ντυβάλ τότε είδε μπροστά του έναν άγνωστο μὲ μαύρο γενάκι, λιγάκι κοιλαρά, πάνω από τὰ σαράντα, μὲ τὸ παράστημα τῆς Λεγεώνως στὴ μποτουνέρα του νά τὸν άνοιγή την άγκαλιά του.

—Α! Ντυβάλ! Παλή μου φίλε μου! φώναξε δι άγνωστος και τὸν έφερε πάνω στὸ στήθος του.

—Α! Ντυμπουάδ! Καλεί μου Ντυμπουάδ! τοῦ άπαντησε μηχανικά δι θύτοχος Ντυβάλ.

—Πόσο έμπαι εύσυχης πού σὲ ξαναβέλειω! έκανε δι πρότος.

—Α' Άμ' έγω; Α' Άμ' έγω; ψιθύρισε μὲ πνιγμένη φωνή δι άνδρας τῆς Όρτάνες.

—Εκείνη τότε πού τοὺς καμάρων από τὸ κατώφλι, τοὺς είπε διακρύσσοντας από τὴ συγκίνησι:

—Καλή διασκεδάση, κύριοι. Κι' έσυ, Αχιλλέα, πρόσεξε: νά μή γυρίστης άργα, γιατί έχεις δι πρωιά γραφείο...

Κ' οι δύο τους λοιπὸν πέρασαν σάν λωποδύτες δι τὸ χώλ και θυγήκαν γρήγορα στὸ δρόμο. «Εκείνη τότε δι Ντυμπουάδ έριξε δεξιά κι' δριστερά μερικές φοβισμένες ματιές, σάν νά τὸν παρακολουθούσε κανεῖς και πέρασε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ Ντυβάλ.

—Σάδι ζητῶ συγγνώμην πού σᾶς κρατῶ έτσι.. ψιθύρισε. Πρέπει νά έχουμε ύφος παλήν φίλων..

—Έκαναν μερικά έιματα κι' διπέρασθε στὸ Ντυβάλ, έστοπας άκρατης:

—Επιτέλους, κύριε! τοῦ φώναξε. Ποιός είσαστε; Τί θέλετε από μένα: «Έπειγηστε μου!...

—Ω, είνε τόσο δηλόδι! τοῦ Ντυμπουάδ έπεισε δι παραστητής. Θά καταλάβετε άμεσως: Μὲ λένε Ντυμπουάδ, έιμαι πατρεμένος, κάθομαι στὴν έπαρχοια κι' έρχομαι κάθε μήνα στὸ Πασάσι στην άγνωστη τίποτα ή γυναίκα μου, της λέω πώς πηγαίνω νά διδ στην Ντυ-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Τέ κίνημα πεύ δέν έγινε. Περὶ τίνος ἀκριβέως ἐπρέκειτο. Οἱ δυσφεροτήμενοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοί καὶ ὑπαξιωματικοί. Πῶς ἀνεμίχθη τὸ ἔνεργο τοῦ κ. Λαπαθιώτη. Σκέτο καὶ μυστήριον. Τὸ μοίρασμα τῶν Ὑπουργείων. Μὲ τὸ ἐπόλε στην ἀγκαλιά!... Τὶ συνένε ἀνήμερα τοῦ κινήματος...πεύ δέν ἔξερραχη. Στὴ φυλακή, κτλ. κτλ.

Ο Δεκέμβριο τοῦ 1911, ὅη ἡ Ἐλλάς συνεταράχθη ἵνα ποιῇ ἀπὸ τὴν εἰδοῦ, διὰ ἀνεργαληθῆ κίνημα στρατιωτικοῦ, τὸν δόποιον σκοτεῖ ἦν τὴν σφαγὴ τῶν τόπων Κεύθεντων καὶ δῶν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς γώρας, κατὰ τὴν νίκην, πρὸς τὰ ἕνεμαρμένα τὸν Ἀγίον Νικολάον, στὶς δεκαερτριῶν δηλαδί, καὶ ἡ ἀνάγητη τῆς ἀρχῆς ἄτο τοὺς σιναϊώτες, ὃς δόποιον μὲ δρακόντεια μέτρα, θὰ ἔσωσαν τὸν τόπο.

Ὄνομάτα ἀρχηγῶν τοῦ κινήματος ἀντοῦ, ἐφέροντο πολλά, μεταξὺ ὅων ἐνέπελτον τὸ δόνον τοῦ συνταγματάρχον, τότε, τὸν Πιεστούλον κ. Λαπαθιώτη, στρατηγὸν σήμερα ἐν ἀποστατείᾳ, καὶ πατέρος τοῦ συνεργάτου μαζὶ ποιητὸν κ. Νικόλ. Λαπαθιώτη.

Ο κ. Λαπαθιώτης ἦταν ἔνας ἀπὸ τοὺς ποιὸν μορφωμένον ἀξιωματούχον ποὺ ἔλεγε ἡ Ἐλλάς, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἑκείνη, τοὺς πλέον ἀξίους, καὶ τοὺς πλέον σοφαρούς. Γιὰ τὸ λόγον αὐτὸν, ἡ ἀνάμειξη τοῦ δόνοματος τοῦ στρατηγοῦ δηλαδί, γιατὶ τὸ ἐθεωρεῖτο ὡς κίνημα, ἀνατάποτε τὸν Ἐλληνικὸν λαό, καὶ τὸ ἐθεωρεῖτο ὡς κίνηματος πολέμου σοφαροῦ.

Τῆς διαδοσούς ἐπικροτούμενα, ὡς μᾶλλον προηγήθηκαν, μερικὲς σύλληψες τῆς ἀξιωματούχον καὶ ὑπαξιωματούχον καὶ ἡ ἀπομάρτυρις τοῦ κ. Λαπαθιώτη ἀπὸ τὸ στρατό.

Ο τύπος ταπόνων, καὶ ἰδίως ὁ κινηρητικός, προσπάθησε νὰ δῶσῃ κομική χρονική στὴν ὑπόθεση αὐτῆς, καὶ τέλος, βαθὺ μαστήριο καὶ σωτῆρα ἀλλιώναν τὸ ζήτημα. Κανέις λόγος δὲν ἔγινε πλέον περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οὐτὲ ἐπετάπειτε πειά κακούματες ἐτούτης συγκίνησης.

Τὸ μυστήριο τοῦ μεγάλου καὶ ὑστερεοῦντος καὶ τοῦ πατέρου τοῦ κ. Λαπαθιώτη καὶ τοῦ κ. Βασιλέων, κινηρηνήτου τόπε τῆς Ἐλλάδος, διαρκοῦσα, ἀλόη, μέχρι σήμερον.

Ἄλλα δὲν πρόφατον ὡς κούσον τὰ σύνοχητη καὶ τὸ φαινόμενον αὐτό, γιατὶ ἐπήλθαν, στὸ μεταξύ, οἱ Βαλκανικοί πόλεμοι, καὶ τὸ κέντρον, πρὸ τῶν μεγάλων ἑννικῶν γεγονότων, ἐλπιστούμενη πατείλαση... καὶ τὸ μωστήριο ἔμεινε μυστήριο!...

***

Κ. ὅμως κατὶ εἶχε σημῆνι, 'Υπῆρχε τότε μιὰ δυσαρέσκεια μεταξὺ τῶν ὑπαξιωματούχον τοῦ στρατοῦ πολλοὶ τῶν δόνομων σήμερα εἶνε ἀντισυνταγματάρχας' 'Ολοὶ αὐτοὶ ἥσαν διασφερημένοι, γιατὶ ἔβεβαν, ἐτι, μὲ τὸν νέον δραγμανοῦ τοῦ στρατοῦ, ὃ δόποιο τοῦ ἔβεβαν τὸ σφοδρή τὸν ὑπαξιωματούχον καὶ ἐμποδίζετο ἡ προαγωγὴ τοὺς εἰς ὃς ὑστερικούς, καὶ κανένα μέλλον δὲν διανούγονται πειά μετροστά τοὺς.

Τὴν διασφερημένοις αὐτὴν ἀντελήκησαν μερικοὶ ἀνόρτως ἀξιωματούχοι ἐδὲν σε τη νη μένεν οι ρυγάδες διαφόρους λόγους, ὃ δόποιο σκέψηκαν νὰ τὴν ἔμεταλλευθοῦν.

Κατέβησαν, λοιπόν, στοὺς στρατῶν, ἔσπιαν τὰ κέρια τῶν ὑπαξιωματούχον καὶ τοὺς ὑποσχόντωναν γαλόνια καὶ τιμές:

—Οταν ἀλλάζουν τὰ ποράγματα καὶ ἔρθουμε εἰνεῖς τοὺς ἔλεγαν.

—Ἔτοι φανατίστησαν ὡς περιστέρες τῶν ὑπαξιωματούχοι.

Κ. ἀρότοι ὡς σδιασφερημένοις ἔξαστάσαν τοὺς ὑπαξιωματούχοις, ξήτησαν νὰ βροῦν καὶ μερικοὺς πολιτικούς, ὃ δόποιο νὰ γίνουν «ήγεταις τοῦ κινήματος.

Καὶ δρέθησαν καὶ οἱ «ήγεταις».

***

Πρίν ἐκραγῆ τὸ κίνημα, ἐτέθησαν δλεῖς ή βάσεις τῆς μελλούσης ἐργασίας.

Πρώτα ἐπέρπετο νὰ εἴνετο μού τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλον, διὰς εἰς δύος καταληπθῶν τοῦ ὑπουργείων, κάθετο ὑπουργός εὑρεθῆ στὸ ὑ-

θάλ. Αὐτὴ τὴ φορά δημοσίας ἡ γυναῖκα μου ἥθη μάχη μου ποτὲ πάσιοι κι' δταν τῆς εἰπά τοι πάνω νά φουν τὸ φίλο μου Ντυθάλ. Θέλησε νά με συνοδεύψῃ ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, Πήρα λοιπὸν στὴν τοχὴ τὸν πρότο δρόμο πού δρέθηκε μπροστά μου καὶ μπήκα στὴν τοχὴ πάλι σ' ἔνα στη. Κάποιος ἀγιος με δρόμησε! Ήταν τὸ σπίτι σας!

—Α!. Γιά! Φαστάσου σύμπτωτοι! Εκκανε κατάπληκτος ὁ Ντυθάλ. Μάρ για σταθῆτε... Μήπος λένε λουσοῦ τὴ φιλενάδα σας;

—Οχι, τὴ λένε Φύλαρε! Είναι μάλισταρχούσιον, δύο τσαχτίπνια! Μὲ συγχωρείτε δημοσίας, γιατὶ θάσσαμεν. Η καύμένη, μὲ περιμένει τόσην ώρα! Λοιπὸν γάιρετε κι' εύχαριστο πολύ!...

Κι' ὁ Ντυθάλ πούσθ-ἀλλήθινος Ντυθάλ!—χάθηκε γρήγορα στὸ δρόμο τοῦ δρόμου.

Ο Ντυθάλ ἔκανε μιὰ βολτα στὶς δύκες τοῦ Σηκουάνα καὶ γύρισε δέκεφος στὸ σπίτι του. 'Από τὴ μέρα τοῦ Κεύθεντος τὸν δέν τολμήσε πειά ν' ἀπατήσῃ ἀλλή φορά τὴ γυναῖκα του.

POZE PEZI

πονηγεῖο τοῦ καὶ ἀρχίση τὴν ἐργασία τοῦ ποὺ θὰ ἔσωσῃ τὴν Ἐλλάδα. Ταῦτα συνθήμα τῶν συνωμάτων ἦταν :

—ΕΛΛΑΣ! της ΣΩΤΗΡΙΑ!

—Ἐτσι λοιπῶν σηματισθήκε καὶ τὸ Ὑπουργικό Συμβούλον, τὸ δόποιον ελέγχη ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τοὺς ἔξι :

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, 'Υπουργός της Ἐθνικῆς Οἰκονομίας,

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥΣΤΡΑΤΙΔΗΣ, 'Υπουργός τῶν Οἰκονομικῶν,

ΜΑΤΕΣΙΣ, της Δικαιοσύνης,

ΣΠΗΛΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ (τέως Νομάρχης Καλαμῶν), 'Υπουργός της Παπαδείας.

ΑΝΤΩΝΙΟΠΟΥΛΟΣ, τῶν Ἐσωτερικῶν.

ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, τῶν Εξωτερικῶν.

ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ, τῶν Ναυτικῶν.

Καὶ ἀμέντο νὰ ἴστωνται τοῦ 'Υπουργού τοῦ Στρατιωτικοῦ' τοῦ κατέρρεστον τὸν πατριαρχικόν τοῦ πατριαρχικοῦ.

—Οκι... Οζ! διεμαρτύρετο.

—Μά, κινού την Εντσαπατή, εἶναι εἰνεῖς πατριαρχικόν τοῦ Οἰκονομικοῦ.

—Αδύνατον, μὰ παρεζηγηνό!... Προτιμῶ νὰ μείνω ἔνας ἀπλούς μάνιστης τῆς πατριαρχικής!

Στὸ τέλος κατεπίσθη τὸν ἀναλαβόντα τὸν ιπουργογικὸ χωροταγήλακο.

Αλλὰ σὺ καταπεισθῆ ὡς τὸ Εντσαπατή, καὶ ἀλλοὶ επιπλέον παρονταστήσητε.

—Τίτοτε!

—Ἄλλα, στὸ τέλος, κατεπίσθη καὶ ὁ κ. Σπηλιατόπολος. Μά ξανθικά κι' ἀλλοὶ ζήτημα παρονταστήσητε.

Ο Μητσοπούλος εἶχε τὴν Ιδέα, διὰ τὸ κίνημα θὰ ἐπερπετεῖ νὰ διενθίνεται, φανερά, ἀπὸ ἔναν ἀρχηγὸν καὶ ἐπρότεινε τὸν δρόμον τοῦ.

—Ἀκοῦτε ποτὲ πάντα γίνημα, χωρίς νὰ ἔχῃ ἀρχηγὸν! φώτησε.

—Ποτὲ νὰ τὸν δρομεί τόδι! Ή περιστάσεις καὶ η ἔξειλες θὰ ἀναδείξουν ἔναν ἀρχηγό.

—Βρέ μέρεφε, τί τὰ θέλετε αὐτά!... Εγώ είμαι ὁ σενδερούμενός τού.

—Η πρότασις διανικαία ἡ παρονταστήση τοῦ Μητσοπούλου, ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν λοιπῶν καὶ τοῖς ανημάτοις πατεριστήσητον.

—Αφοῦ κατεπισθή τὸν Υπουργικὸ Συμβούλο, οἱ ὑπουργοὶ ἀπετασθήσαντο νὰ πάνε στὰ σπίτια τους καὶ ἐξεῖ νὰ περιμένουν τὸ σύνθημα.

Στὶς 3 τοῦ πρώτου δηλαδή ξημερωνούτων τοῦ Αγίου Νικολάου, καὶ δταν καθαρίζοντας τὴν Αθήνα, ὅπα τὰ «έκτελεστικά δργαναὶ τῆς ἐπαναστάτης, θὰ πέτυνε δύο κανονεῖς ἀπὸ τὸ Λαπαθιότη». Αὔστησαν μὲ τοὺς κανονιστούμενους, οἱ κ. κ. πατριαρχικοῦ, περπετε, χωρὶς νὰ ζάσουν στηγή, καὶ ν' ἀράσθουν στὰ ιπουργεία τους, καὶ ν' ἀράσθουν τὴν ἐργασία.

Μέτρον, δημοσίευσε, ιπηγόρευσεν, διάωσε οἱ κ. κ. πατριαρχοῦ, τὴν τοχὴν, μὲ κομμῆδον, για κανέναν δινούμενον, στὰ σπίτια τους, καὶ ἀστάλεια.

—Ο 'Αντωνόπολος, μάλιστα, τῶν Εσωτερικῶν, για πό πολὺ ἀσφαλεία, πήγε καὶ κοιμήθηκε στὸ σπίτι μαζὶ ἐγγάμου θυγατρός τουν, πάντας ξεκάνετον τούτα.

—Εκεὶ μάλιστα στένθησαν καὶ ἀρκετά περιεργά γεγονότα, τὰ δότα στὴν δημητρίδην τοῦ.

***

Μά τὸ πρόγια μαθεύτηκε. Καὶ τὴν ἀλλή μέρα έγιναν μερικὲς συλλήψεις ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν.

Οι συλλήψεις της, τὴν ιντούσεων, ἐνὸς ιντούσεων, μεταφέρθηκαν, διάω τοῦ τριῶν χωροφυλάκων, μεταφέρθηκαν, διάω τοῦ... τριῶν, στὶς φυλακές Συγγροῦ.

Ησθαν κατόπιν οἱ Βαλκανικοί πόλεμοι, καὶ δλοι, ἐπαναστάτες καὶ μῆπειαστας!

—Ησθαν κατόπιν τοῦ Σηκουάνα καὶ γέναν τὸ καθήκον τους, σὰν 'Ελλήνες σωστοί...'...

—Κι' οὐτὲ λόγος πειά έγνε, για τὸ κίνημα αὐτὸν καὶ τὸ μωστήριο ἔξα-
κολουθεῖ, ως σημεριά, νὰ μενη μωστήριο για τὸν πολὺ κοσμό!...